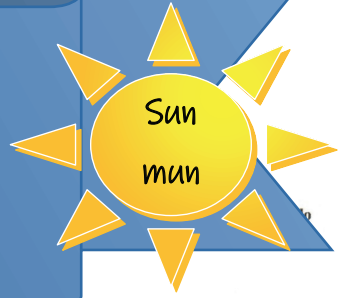


Kaikki voi päätyä lauluun



1964
1970
1980
1990
1995
2000
2007
2010
2020
2024
And so
our
Journey
Continues
forever

Musical notation with lyrics in Finnish:

kyl - me - nec tai
vic - rel - tä vä - he - nec.
sas kai - ken it - scen - sä
lä - mä an - na jos ei
ol - lut on jos
ses - ta kun tie - dä ei.
Rok - ki - kuk - ko - na ki - ol - la mis - mie - len it - sek - kään, rok - ki -
ancis - sä o - le - sen



**KAIKKI VOI
PÄÄTYÄ
LAULUUN**

Eräs suomalainen kansantaiteilija sanoi, että jokainen ihminen on laulun arvoinen, se pitää paikkansa samoin kuin oma mietteeni, jokainen ihminen on kirjan arvoinen.

Tässä kirjassa on tarinoita, mietiskelyä, itsekritiikkiä ja pieniä seikkailuja, kaikki nivoutuu jollain tapaa lauluihini. Ajankuvat muuttuvat ja vuodet rapisevat tomuksi, ellei niistä saa piirrettyä kuvaa tai tekstiä, joka tuo muistot mieleen.

Siksi on kirjoitettava, on maalattava, on dokumentoitava, otettava opiksi ja erehdyttävä uudella tavalla, ettemme unohtuisi tai unohtaisi millaista on kasvaa ihmisenä, kaiken hyvän ja pahan välimaastossa, kurkottaessamme kohti parempaa tulevaisuutta.

TTT

**KAIKKI VOI
PÄÄTYÄ
LAULUUN**

Tero Tapio

KUSTANTAMO

TERO TAPIO UUSITALO

KUVITUS: TT

KÄÄNNÖS:

MUUT OSALLISTUJAT: Oikoluki Paul Erik ja Eelin Vit sekä
nuotitukset hoiti Kari L

© 2026 TERO TAPIO

KUSTANTAJA: BOD · BOOKS ON DEMAND,
MANNERHEIMINTIE 12 B, 00100 HELSINKI,
BOD@BOD.FI

KIRJAPAINO: LIBRI PLUREOS GMBH,
FRIEDENSALLEE 273, 22763 HAMPURI, SAKSA
ISBN: 978-952-80-7604-9

Kirja lauluistani ja niiden taustoista vuosikymmenten maailmanmenon matkassa, tervetuloa mukaan, minä olen Tero Tapio, matka alkaa 3, 2, 1, hep!

Joku sanoi, laulu on rattoni, ja sehän tuo 60-luvulla syntyneelle ihan muuta mieleen kuin laulut. Nyt kuitenkin ja kaikesta huolimatta, alan sutimaan muistojen pensselillä esiin vuosikymmenten aikaansaannoksia. Ne ovat tuoneet joillekin mieleen ilon, toisille surun ja kolmansille jotain sellaista, että on ollut parempi hissukseen kerätä kamansa ja suunnistaa kohti uusia seikkailuja ja tuttavuuksia.

Mutta nyt chillaa, ota rennosti niin jaksat kanssani aikamatkaa, joka ei välttämättä johda mihinkään, koska sen ei tarvitse. Siinä on kuitenkin aina mahdollisuus saattaa tietoisuuteen jokin sellainen asia, lause, opetus tai nuotti, jota olet odottanut, vaikka et sitä ennakkoon tiennytäkään.

Aloitetaan elämäni ekasta biisistä, joka syntyi syntymäkotini yläkerran rappusilla. Se on huikea, koska se on oikeastaan ainut, minkä koskaan opin ulkoa - kiitos siitä kuulunee Ressulle.

EKA BIISI

Kesäiset päivät karkasivat siivillä. Aivan kuin kiusatakseen meitä polvenkorkuisia. Jotenkin tuntui myös, että on juuri isin ja äidin syy, että jos he eivät meistä kerenneet päivällä huolta pitämään, niin kyllä opettajalegioonat sen puolen hoitivat, ja mielellään. Se oli aivan selkeä salaliitto, jossa me muksut kärsimme, emmekä voineet viilettää pitkin metsiä ja rantoja aamusta iltaan. Ja entä sitten vielä läksyt, eikö istuskelu koulussa olisi riittänyt.

Olin niin täynnä kaikkea muuta kuin mielenkiintoa läksyjen tekemiseen. Piti rakentaa majoja. Etsiä matoja ja kalastaa. Uida. Fillaroida alamäkiä syntisellä vauhdilla ja polvet ruvella. Miettiä, onko naapurin Tuuli koskaan pussannut poikaa. Miettiä, mitä on humala, josta puhutaan, pidetään pahana ja naapurin sanotaan taas olleen sitä...vain jotain mainitakseni.

Meillä oli siskon kanssa tapana tuunata rappukäytävän seiniä joillain kuvilla ja julisteilla. Taisimme olla pikkuisen eliittiä, kun meillä oli omakotitalo tehdaskaupungissa, sillä hieman porvarillisemmalla alueella. Kaksi kerrosta ja oma piha ulkorakennuksineen. Isä oli laittanut rappuihin pehmikkeeksi kokolattiamattoa ja niillä oli mukava istuskella, kun muilta kiireiltään kerkesi.

Apu -lehti tai joku vastaava, esitteli Tenavat sarjakuvan joka viikko. Se oli sivun kokoinen pläjäys ja odotin sitä aina innolla. Sain luvan leikellä sarjokset pois vanhoista lehdistä ja teippailin niitä rappukäytävän seiniin. Neljästä kuvasta alkoi muodostua mieleiseni tarina ja aloin hyräilemään sointukulkua niitä lukiessani. Kaikissa oli Ressu-koira, lempparini ehdottomasti. Nuo tekstit olivat:

– Rakkaus on sitä että pitää ihmisistä– Rakkaus on vesilasi keskellä yötä– Rakastan koko maailmaa– olen allerginen vain aamuille.

Ja sitten vielä sävelen kanssa...minä...minä olin tehnyt ekan lauluni. Tunsin poskieni kuumenevan, tulisikohan minusta vielä joskus musiikilla elävä tähti, laulaja, lauluntekijä, oikea artistien artisti.

Mammani, joka oli kaunis näyttelijä ja runosielu, ainakin ajatteli niin. Mutta sellainen ehkä vain hieman loistava tähti, ei niinkään superstara. Musiikin opettaja kenties, äidin pikkusäestäjä, joka joskus voisi esittää jonkin klassisen pikkukonsertin. Tai soittaa isin ja äidin vieraille hieman Beethovenia sormenpäät teipattuina, kun tuli opeteltua pianon soiton ohessa myös puuveistoa.

Mutta – eihän asiat voi niin mennä. Olin ollut kyllä aina kova lukemaan ja kirjoittamaan: päiväkirjaa, runoja, pikkutarinoita. Musiikkia taas harrastin, ensin pianoa kosketellen, sitten viulua hinkaten.

Niin, no siltä se ainakin ensin vaikuttaa, kunnes pääsee Vivaldiin, ja viulu alkaa soimaan. Mutta aina tuntui siltä, että minussa soi jotain suurempaa kuin instrumentit. Myöhemmin tajusin, se oli sielu. Utelias ja kokeileva, jonka kuitenkin olisi hyvä oppia käyttämään myös järkeä.

Alkuunhan se lapsen sielu kiinnostuu varsinkin kaikesta mistä kielletään. Haluaa sitä, mitä ei saisi haluta. Toivoo sitä, mitä ei ole millään toivelistalla. Tai kuka niin sanoo? Vanhemmat? Opettaja? Talonmies? Kalakauppias? Vaiko itse Jumala?

RIPAUS 70-LUKUA

70-luku oli hienoa aikaa. Jos nyt poimii tapahtumia sieltä, niin poikamaisuuksissaan sitä katsoi asioita melko matalasta perspektiivistä. Samalla kun koitti selvittää, miksi haluaisi isona, tai haluaisiko edes isoksi.

Kun omalla perheellä tuntui olevan palikat hallussa ja paikoillaan, oli Teron tehtävä omia kömmejään. Oltiin sitten Varkauden tehdaspaikkakunnan torilla tai Tukholman keskustassa. Jos haluaa osua tekemisillään pieleen, niin sen opin, että se onnistuu ihan missä vain. Vielä kun siihen lisää informaatiotulvan, joksi sitä silloin kuvitteli, huhupuheiden, manuaalisen tv:n ja paperisen lehdistön kautta, eikä vielä tulevaisuudesta mitään tiennyt.

Tuo tulva syntyi kuitenkin sen ajan elokuvien, mustavalko-tv:n, juorulehdistön, seikkailukirjojen, liian vakavien teoksien, vilkkaan mielikuvituksen, kaiken kokemisenhalun ja genitaalialueiden muutosten muassa.

Jotenkin kaikki oli suuruudessaan niin tavattoman vaatimatonta ja pientä, mutta silti – koko minun elämä. Oli hienoa saada kiiltäviä Matchbox -autoja, tai koottavia lennokkeja, joiden kanssa leikki oli helppoa ja selkeää. Legopalikat kiinnostivat aina ja uimalasit auttoivat katsomaan pintaa syvemmälle snorkkelisukelluksen ihmeellisessä maailmassa. Mutta mieli seikkaili jo lapsena paljon enemmän, saati sitten kun astuin nuoruuteen, aikuisuudesta vielä puhumattakaan.

Tuolloin maailmalla vaikutti disco ja reggae. Reggae oli jäänne jostain hippikuluttuurista, kevyet huumeet oli in mutta hallitusti piilossa. Rankoista huumeista kuuli vain huhuja, vaikka niitäkin kiersi, varsinkin äveriäämmissä piireissä, joissa niihin oli varaa.

Disco loi tunnelmaa perjantai-iltojen limubileissä ja kaikki tahtoi olla Travoltan ja Olivian kaltaisia taidoissaan. Ja se

tunne, se jota opeteltiin, fiilis, käsien ja jalkojen kaaret ja ojentelu, ryhdikkäät katseet pitkin nenänvartta, vei aina seuraavaan perjantaihin ja lopulta Tukholmalaisen elokuvateatterin hämärään, katsomaan Saturday Night Feveriä. Voi pojat sitä fiilistä ja niitä lantioita tuon leffan jälkeen.

Koko maailma kysyi kuitenkin asioita Vietnamin sodasta, joista suurin kysymys oli nuorukaisille, miksi ihmeessä? Niinpä elokuvateollisuus puuttui myös noihin tapahtumiin, kun tehtiin mm. Ilmestyskirja nyt ja Kauriin metsästäjät. Raadollisia kuvauksia järjettömyyksistä.

Emme voi täysin ohittaa myöskään Etiopian ja Somalian välistä suunnatonta julmuutta. Niiden elokuvallinen intressi jäi kuitenkin vaatimattomaksi varmaankin taloudellisista syistä, mahdollisesti.

Myös terrori-iskut ja terrorismista puhuminen oli alkanut, kuten suuresti uutisoidut tapahtumat Münchenissä, olympialaisten aikaan 1972.

Wienissä taas 1975 Opecin päämajaan tehtiin isku, joiden tehtailijaksi luettiin nimi – Shakaali. Mainittakoon vielä Tukholman Länsi-Saksan suurlähetystöön kohdistetut hyökkäykset huhtikuussa 1975.

Mutta koska ja onneksi mainitsin elokuvat, niin palataan hieman vielä niihin. Kummisetä -elokuva asetteli liituraitapukuiset hyvikset ja pahikset sekaisin tinanappien kanssa, varmaankin saadaksean aikaan keskustelua, ja saihan se sitä. Tosin minä itse vain tykkäsin, että ykkösosa oli tosi hyvä ja hyvät näyttelijät.

Vasta vuosia myöhemmin mietin, kuinka kaikkea liikuttelee raha, jolla taas saadaan valtaa. Myös se kävi hyvin ilmi, että paska, eli jätteet, voi olla iso bisnes, juurikin se rahabisnes. Ymmärsin myös, että kaikkiin porukoihin kuuluu sekä hyviä että pahoja. Kyse on useimmin ehkä enempi siitä, kuinka äärimmäisyyksiin on valmis kussakin

tapauksessa menemään.

Naapurimaamme idässä oli Neuvostoliitto ja lännessä tuttu ja turvallinen Ruotsi, joka on historian pyörteissä ollut aina Suomelle hyvä kumppani tai isäntä, puhumattakaan maaotteluista oheistapahtumineen.

Minulle ne hetket, kun asuin Ruotsissa, on kivoina muistoina mielessäni, vaikka en minigolfin jokaista reikää suorittanutkaan ekalla lyönnillä, mutta lohduttaudun ajatuksella, ettei siihen kautta aikojen paras ystäväni Karikaan kyennyt.

Historiallisena nostona haluan mainita vielä, että 70-luvun alkupuolen öljykriisi koetteli useimpia maita erityisesti lännessä. Myös useita diktaattoreita syöstiin vallasta, kun taas Japani nousi elektroniikkaosaajana omalle tasolleen, samoin kuin auto- ja laivateollisuudessa.

Itselläni öljykriisi iski kyllä vasta 2020-luvulla, kun polttoaineen hinta kipusi yli vanhan kymmenmarkkasen litralta. En kuitenkaan lopettanut autoilua, jonka vakaasti olin uhannut tehdä. Alkoi nimittäin olla jo polvet aika huonossa kunnossa ja välimatkat paikasta toiseen yrittäjänä turhan pitkiä apostolin kyydillä matkattaviksi.

Aiemmin mainitsin järjen käytön, niin olisi aina hyvä muistaa, että kaikkea ei tarvitse kokeilla todetakseen asian olevan niin, kuin joku toinen on sen sanonut. Saunan kiukaan kylki on kuuma, kun tulta on ollut pesässä tunnin, mutta joskushan siihen on perskannikkansa työnnettävä. Järki olisi ollut usein muulloinkin hyväksi, sillä kroppa muistuttaa iän myötä tehdyistä järjettömyyksistä. Useista sellaisista myös, josta joku itseäni viisaampi tai kokeneempi oli huomauttanut, en vaan halunnut sitä uskoa.

Kun on kroppaan lisätty titaania, käsiä ja kylkiä on kuntoutettu jonkun kymmenen kertaa, niin voisi jo todeta, että oliko yksi liikaa. Mutta kohta taas kolisee jossain, eikä se ole ollenkaan uskon kysymys.

MOTTO JA ENKELI

Kehen koskaan olen halunnut uskoa, on mielenkiintoinen kysymys, koska eikö jokainen sen osoita ennemmin tai myöhemmin toimillaan? Tähän teemaan vastaisin ehkä näin: Minä olen halunnut uskoa itseeni. En tarkoita, vain itseeni, vaan – myös. Olen tehnyt monia sellaisia asioita, joista en ole alkuun tiennyt yhtään mitään. Rakas isäukko sanoi kerran, kun kaverini pyysi minua verhoilemaan hänen autonsa tulevaan autonäyttelyyn, että:

- No, ihmisethän niitä verhoilee, mikset sitten sinä?

Tuo isäni lausahdus jäi minulle yhdeksi motoksi elämäni ja on kantanut moneen hienoon hetkeen, niin työelämässä kuin muussakin menossa, ainakin useimmin kuin siihen huonoon.

Olen ollut usein valmis uusiin haasteisiin mm. yksityisyrittäjän tiellä. Ainut heikkouteni on ollut, tai yksi niistä, se että minä en ole osannut oikein raha-asioiden hoitoa.

Ja on vaan niin tosi, että pelkällä ahkeruudella et tee kaikista haaveistasi totta...tai...sinulta puuttuu todellisuudessa – mielikuvitusta.

Mutta raha on kovin tylsä puheenaihe ja meidänhän piti mennä laulellen etiäpäin. Ja uskomuksista tarinoidaan, vaikka tuonnempana. Joten nyt toinen biisi, joka kertoo aidosta ja vilpittömästä rakkaudesta enkelimäiseen, lempeään nuoreen naiseen, joka omisti ja omistaa edelleen, maailman kauneimmat ruskeat silmät.

ONNEN KAHLEET

**Liittomme on niin, kuin aamukasteinen tarha
silloin se jo huomattiin, ei onni ollut harha.
Sanoin kertoa vain voi, osan kaikesta siitä
mikä yhteisesti soi, mikä toisille ei riitä.**

**”Rakastan sinua niin, se on tunne sisällään
pääsin onnen kahleisiin, on niin hyvä olla näin.
Rakastan sinua niin, se on tunne sisällään
pääsin onnen kahleisiin, on niin hyvä olla näin.”**

**Liittomme on niin, kuin auringon nousu aamuun
ei pelko kuulu päiviin, ei laske illat suruun.
Rakas on sana vain, mutta merkityksen saa
niille joilla halua ain, on toistaan rakastaa.**

**”Rakastan sinua niin, se on tunne sisällään
pääsin onnen kahleisiin, on niin hyvä olla näin.
Rakastan sinua niin, se on tunne sisällään
pääsin onnen kahleisiin, on niin hyvä olla näin,”
sua rakastan...**

Vaikka tuhannesti olin jo teininä rakastunut niin yhä jaksoin, vaikka oli ikääkin, jo 18 mittarissa.

Asian vakavuuden toi esiin vauhdikas ja tiivis seurustelu aika tuon enkelin kanssa.

Ja jotenkin Puumalaan liitäessämme mutkaista soratietä ojan kautta, hakiessamme kuulutuksia, tuo rakkaus vain voimistui ja syveni. Liekö sitten syynä vain tuo syvä oja.

Olipa niin tai ei ollenkaan, niin avioituminen tapahtui suunnitellusti. Pitihän nuoren miehen, jota pidettiin vallan epäkypsänä ja turhan sosiaalisena, varsinkin muiden vapaiden neitosten silmin, näyttää vakavakin puoli itsestään. Kosia. Siitäpä saitte te kaikki vähäuskoiset. Vai ettei muka TT olisi ihan vakavissaan.

Pian minusta tuli sitten ukkomies ja nautin suunnattomasti avio-onnesta ja toivon, että myös vaimoni nautti.

Tuosta onnestamme oli kuitenkin seurauksensa. Kun näytin olevani nyt vakaasti aviossa, alkoi monet kaverini kertoa minulle omista iloistaan, ihastuksistaan ja myös huolistaan tyttöjen suhteen. Ajoittain noista tarinoista liukeni osa paperille sanoiksi, joista tuli kappaleita. Ei välttämättä niitä suuria hittejä, mutta siihen hetkeen ja sille jollekin tai, joillekin niin kovin tärkeä teksti tai laulu. Mainittakoon kuitenkin, että yhtään tekstiä en lauluksi tehnyt ilman asianosaisen lupaa, jos niistä nyt kukaan ketään edes olisi tunnistanut.

Tunsin olevani silloin kuin jonkinlainen hovirunoilija, laulutekijä, jolle halutaan uskoutua. Se oli jollain tapaa mieltä ylentävää ja myös hauskaa, vaikka tarinat eivät aina. Mutta sellaistaahan elämä on. Eräs tarina kuului seuraavasti.

JÄLJET

**Ei kukaan koskaan askeleitaan täysin peittää voi,
on jäljet jääneet aina jonnekin.**

**Vaikka osa askeleista murhettakin toi,
oli mentävä ne tummat päivätkin.**

**”Vaan kun askeleeni luoksesi sun johti rakkaimpain,
sain aikaan jäljet joita kadu en en en,
ne jäljet jäivät luoksesi ja niissä seison ain,
on aika kauneimpien sanojen.”**

**Jos tummat päivät yllättäisi joskus meidätkin,
ja harmit meidän päälle kasautuis,**

**ei koskaan silti tuntuisi että susta luopuisin,
vaan yhdessä ois vahvaa rakkaus.**

**”Vaan kun askeleeni luoksesi sun johti rakkaimpain
sain aikaan jäljet joita kadu en en en ne jäljet jäivät
luoksesi ja niissä seison ain on aika kauneimpien
sanojen.”**

Tuon nuoren tarinan kertojan rakkauden hurma kääntyi ns. turmaksi, kun päättämättömyys astui kuvaan, eikä sanat synnyttäneet sopivia tekoja.

Oman hetkellisen menneisyyden pohtiminen ja virheittensä pintaan nostaminen, niiden hyvinkin pienten. Tai menneiden taakse piiloutuminen. Herättää kysymyksen, kuka sitten onkaan johonkin syypää tai olisiko oleellista edes sellaista pohtia?

Jotkut ovat sitä tyyppiä, että eivät osaa antaa anteeksi itselleen, vaikka kaikki muut osalliset olisivatkin anteeksi antaneet. Ja sehän syö niin miestä kuin naistakin rotan lailla. Jos niin todellakin antaa käydä. Armollisuus itselle, menneiden kuoppaaminen ja eteenpäin kurottautuminen olisi valttia, mutta joskus siihen ei ole malttia tai sitten voimia.

Mutta nyt lauluntekijän sormi osoittaa kohdetta, nyt täytyy syyllistää – annettakoon se anteeksi tässäkin tapauksessa, joka ei ole, tai tule olemaan ainutkertainen.

Kaikki voi päätyä lauluun

Tämä kirjailijan neljäs teos on samalla myös uuden alku – ensimmäinen omalla nimellä julkaistu kirja. Se on matka 1960-luvulta tähän päivään, vuosikymmenten halki kulkeva kudelma muistoja, maailmantapahtumia ja henkilökohtaisia käännekohtia.

Kirja sisältää 61 laulua, jotka ovat syntyneet eletystä elämästä. Pienistä ja suurista seikkailuista maalla, merellä ja ilmassa. Kohtaamisista, jotka muuttavat suuntaa. Aikakausista jotka jättävät jälkensä ihmiseen – ja ihmisen sydämeen.

Teos kysyy myös: Miksi saastutamme luontoa joka meitä kantaa? Miksi me pelkäämme, vaikka kaikki on päällisin puolin hyvin? Mitä rakkaus oikeastaan on? Mitä olisimme voineet tehdä toisin – ja mitä vielä voimme tehdä paremmin?

Syvät helmeilevät ajatukset kuljettavat lukijaa läpi elämän varjojen ja valon, mutta pysähtyvät aina toivoon. Tämä on elämänmyönteinen kirja – kunnianosoitus ihmisyydelle.

Kirja on kirjoitettu ikuisuus silmissä ja sydän avoinna. Se muistuttaa, että jokainen ihminen on kirjan arvoinen. Jokaisen tarina on ainutlaatuinen ja tärkeä.

